

Ив. Карановски

Есенниятъ цигуларъ

Ето, слушайте, засвири
оня пакъ невидимъ цигуларъ,
който въ жълтитъ градини
сякашъ нѣкого все дири
изъ акации, тополи,
изъ брашляни и лозини,
пѣе плаче и се моли,
лудо съ вейкитъ танцува,
на палячо се преструва
и разказва споменъ старъ.

Той е есенниятъ вѣтъръ —
вѣчниятъ бездоменъ катунаръ, —
спустналъ се отъ планината,
безъ тояга и безъ шатъръ,
самъ пребродилъ кржгозори,
спрѣлъ се моренъ подъ листата,
нѣщо скръбно имъ говори,
сърди имъ се, свири, блѣска
и — развихрени — ги прѣска,
пламнали отъ жълтъ пожаръ.